

Arrest

nr. 110 031 van 18 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger van Azerbeidzjan te zijn van Azeri origine.

U verklaart dat u in december 2001 door P. G. werd verkracht. Hij is Talish van origine en hij heeft familie met hele hoge functies.

Uw moeder, S. D. (X), die ook een heel belangrijke functie had, diende verschillende klachten in bij verschillende diensten, maar nergens werden de klachten behandeld.

Uiteindelijk begonnen jullie bedreigingen te ontvangen. Ook werd u opgeroepen bij het parket van de Nasiminsky-wijk en werd u gevraagd om de klachten terug in te trekken.

Omwille van deze problemen zijn jullie eind 2002 naar Noorwegen gevlucht. In januari 2003 hebben jullie daar asiel aangevraagd. Omdat jullie heel erg bang waren dat de mensen uit Azerbeidzjan jullie zouden kunnen opsporen hebben u en uw moeder een valse identiteit gebruikt en hebt u een gelogen

verhaal verteld. Na enkele jaren, in 2006, besloten jullie om toch de waarheid te vertellen en jullie echte identiteit bekend te maken.

Hierna werd u de vluchtelingenstatus in Noorwegen geweigerd.

In 2010 bent u dan samen met uw moeder naar België gekomen, waar u op 28 april 2010 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Omdat Noorwegen echter overeenkomstig de Dublin II-verordening nog steeds verantwoordelijk bleek voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd u teruggestuurd naar Noorwegen.

U bleef echter in België en diende op 24 december 2010 een nieuwe asielaanvraag in in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een kopie met een aanvraag voor medische regularisatie, een kopie van uw opleidingscertificaat en enkele medische attesten.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder, S. D. (CGVS E. p.5).

In het kader van de asielaanvraag van uw moeder heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De hierboven vermelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw moeder bevat de volgende motieven:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met personen met hele hoge functies. Uw dochter was door een van uw collega's verkracht en u wilde dit aanklagen. De dader van de verkrachting bleek echter banden te hebben met hele belangrijke functionarissen, waardoor het onrecht dat uw dochter werd aangedaan in de doofpot werd gestopt. Omdat u bleef volharden, werd u bedreigd. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kon maken.

Vooreerst legde u opmerkelijke verklaringen af met betrekking tot uw verblijf in Noorwegen en de verklaringen die u daar hebt afgelegd in het kader van uw asielaanvraag. U verklaarde namelijk dat u, als gevolg van de ernstige problemen die u verklaart te hebben gehad in Azerbeidzjan, in 2002 naar Noorwegen bent gevluht, waar u asiel aanvraag. U verklaarde dat u zodanig bang was om te worden opgespoord dat u een valse identiteit hebt aangenomen en u een vals verhaal hebt verteld aan de Noorse asielinstanties (CGVS S. p.4). Hierover dient echter te worden onderstreept dat van een asielzoeker die een beroep doet op internationale bescherming redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar asielaanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Door dergelijke bedrieglijke verklaringen af te leggen over uw identiteit en uw vluchtmotieven, wordt uw algehele oprechtheid reeds zwaar ondermijnd. Hierbij komt dat uw motivering om dergelijke leugenachtige verklaringen af te leggen in Noorwegen bezwaarlijk te rijmen valt met uw gedrag in België. Zo verklaarde u dat u in Noorwegen enkel contact had met uw familieleden, maar dat u hen niet vertelde waar u was, omdat uw belagers u dan zouden gaan opsporen. U liet enkel weten dat u nog leefde en dat u in goede gezondheid was (CGVS S. p.6). In het begin dat u in Noorwegen was, had u, volgens uw verklaringen, nog contact met E. M., een ex-collega van u, maar toen haar gezin werd lastig gevallen omwille van u, hebt u alle contact met haar verbroken (CGVS S. p.7). Dat u verklaart dat u vanuit België wel regelmatig contact hebt met uw familie en dat u hen zelfs over België en over Tongeren, de stad waar u verblijft, vertelt (CGVS S. p.8), valt echter bezwaarlijk te rijmen met een ernstige vrees voor vervolging door personen van de geheime dienst van Azerbeidzjan, die u verklaart te koesteren. Dat u het in Noorwegen nodig vond om een andere identiteit aan te nemen omdat u zodanig werd vervolgd, maar u vanuit België gewoon uw locatie via de telefoon kan doorgeven, valt niet te verzoenen en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen in uw land van herkomst. Ook is het in dit kader opmerkelijk dat u uw zus naar de rector van de universiteit hebt gestuurd om een document over uw tewerkstelling te halen, en u uw naam hierdoor publiek maakte, terwijl u verklaart dat u nog steeds wordt gezocht, dat men nog steeds wil weten waar u bent (CGVS S. p.12). Wanneer u met deze opvallende vaststellingen werd geconfronteerd, verklaarde u dat u geen crimineel bent, u bent geen bandiet, u hebt niets misdaan (CGVS S. p.13). Deze uitleg biedt echter geen verklaring voor de opvallende vaststelling dat u zich op verschillende manieren publiekelijk kenbaar maakt, zowel via de telefoon, als via uw zus die uw documenten gaat opvragen aan de universiteit, terwijl u het in Noorwegen nodig vond om een valse identiteit aan te nemen, omdat u door mensen met een zodanig hoge functie wordt gezocht, dat zij u

zelfs in het buitenland zouden kunnen vinden. Hierdoor wordt uw algemene geloofwaardigheid ernstig aangetast.

Daarnaast legt u wat betreft de personen door wie u in uw land van herkomst zou zijn vervolgd onaannemelijk vage verklaringen af. Wanneer u werd gevraagd door wie u precies wordt gevolgd, kon u hier namelijk geen concreet antwoord op geven. U verklaarde dat ze allemaal in u zijn geïnteresseerd en u vertelde over de zoon van een minister die is getrouwd met de dochter van de procureur en over de nicht van de minister van Defensie die met P. zou zijn getrouwd (CGVS S. p.12). Wanneer u hierna nogmaals werd gevraagd om concreet aan te geven met wie u problemen hebt, bleken deze mensen niets met uw problemen te maken te hebben en noemde u de naam van M. U., die volgens u de broer van de Minister van Justitie is, maar verder had u het opnieuw over "de hele kring", "de hele clan die aan de kant van P. ging staan" (CGVS S. p.12). Dat u de identiteit van uw vervolgers niet concreet kan aangeven, terwijl het allemaal om hoge functionarissen met publieke functies zou gaan en u zelf jarenlang in die kringen verklaart te hebben vertoefd, is niet aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen. Hierbij komt nog dat u verklaarde verschillende klachten te hebben ingediend, bij onder andere het stedelijk parket, het militair parket, het openbaar ministerie, en uw eigen departement, maar dat u hier geen enkel objectief bewijs van kunt voorleggen. U verklaart dat kopieën van deze klachten allemaal bij deze instanties liggen in Baku (CGVS S. p.13). Aangezien u echter verklaarde jarenlang zelf voor onder andere het militaire hooggerechtshof en voor het Ministerie van Defensie te hebben gewerkt, kan toch redelijkerwijs van u worden verwacht dat u een kopie vraagt van de door u ingediende klachten bij dergelijke instanties. Dat u verzaakt deze documenten alsnog voor te leggen, hoewel u ook hiervoor bijkomende tijd werd gegund, bevestigt de bedrieglijkheid van uw asielrelaas.

Verder dient te worden aangehaald dat wat betreft de verkrachting van uw dochter een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen enerzijds uw verklaringen en anderzijds de verklaringen van uw dochter. U verklaarde namelijk dat u uw dochter de dag na de verkrachting al hebt teruggezien, maar dat ze niet thuisbleef omdat u haar niet wou zien. Uw dochter ging volgens u naar uw vriendin, waar zij twee à drie dagen verbleef (CGVS S. p.15-16). Uw dochter, daarentegen, verklaarde dat jullie elkaar pas drie à vier dagen na de verkrachting hebben teruggezien. Zij verklaart namelijk dat P. haar na de verkrachting anderhalve dag heeft vastgehouden en dat zij dan eerst naar uw vriendin is gegaan en dat u dan naar daar bent gekomen (CGVS E. p.3). Wanneer uw dochter met deze opvallende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde zij dat zij niet weet waarom u andere verklaringen hierover aflegde. Zij zei dat u heel veel stress hebt meegemaakt en dat de gebeurtenissen ook al lang geleden zijn (CGVS E. p.4). Deze verklaringen kunnen echter niet als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheid worden aanvaard. Er moet namelijk worden benadrukt dat u op geen enkel moment een voldoende gestaaft medisch psychologisch attest neerlegt waarin wordt verklaard dat u wel degelijk aan ernstige geheugenproblemen zou lijden. De loutere verklaring van uw dochter dat u veel stress hebt en daardoor tegenstrijdige verklaringen aflegt, is dus niet afdoende. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnd.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw Sovjetpaspoort, uw pedagogiecertificaat, uw rechtendiploma, uw geboorteakte, uw diploma Russische taal en literatuur en uw rijbewijs bevatten immers enkel persoonsgegevens die door mij niet worden betwist. Het tewerkstellingsbewijs van de universiteit van Azerbeidzjan en de twee werkboekjes (Documenten 8 en 10) die u op 22 februari 2013 voorlegde op het Commissariaat-generaal zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies van ongeloofwaardigheid kunnen wijzigen. Ze bevestigen enkel uw opeenvolgende tewerkstellingsplaatsen, maar geven geen verdere informatie over de door u verklaarde vervolgingsproblemen. De foto's die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas kunnen ook geen nieuwe blik werpen op de bovenstaande gemaakte conclusies. Het betreft hier immers foto's van personen wiens identiteit en hoedanigheid niet kunnen worden nagegaan, waardoor deze niets wezenlijks kunnen aantonen over de problemen die u verklaart te hebben gekend. Daarbij komt dat foto's hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde impliceren, aangezien deze gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd.

Ook de documenten die uw dochter voorlegde vermogen niet de bovenstaande vaststellingen om te keren. Haar identiteitskaart, haar geboorteakte en van haar opleidingscertificaat bevatten louter persoonsgegevens over uw dochter die door mij niet worden betwist. De aanvraag tot medische regularisatie betreft verklaringen van uw advocaat, meester S. Deze kunnen niet als objectief bewijs voor uw verklaarde problemen worden beschouwd. Ook het medische attest van Dr. S. bevat louter informatie over de gezondheidssituatie van uw dochter. Er wordt weliswaar verklaard dat uw dochter suicide pogingen deed als gevolg van een verkrachting door een hooggeplaatst iemand, het betreft hier echter een attest dat werd afgeleverd op basis van de verklaringen van uw dochter, dewelke, gezien zij zich op uw verklaringen baseert (CGVS Esmeralda p.5), als ongeloofwaardig

werden beschouwd. De medische attesten uit Noorwegen werden opgemaakt met de valse identiteit die uw dochter in Noorwegen gebruikte, waardoor er geen waarde kan worden gehecht aan deze attesten. Bijgevolg kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook voor uw dochter, E. A. (O.V. 6.620.086) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar moeder, S. D. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 110 030 van 18 september 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. D. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 april 2013 een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht.

Zij wijst er vooreerst op dat de vertaling tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal niet correct gebeurde.

In de beslissing van de commissaris-generaal wordt gesteld dat zij in Noorwegen nadat zij een valse naam had opgegeven, ook haar echte naam zou hebben vermeld.

Verzoekster stelt dat zij in Noorwegen haar echte naam nooit heeft vermeld.

Het bewijs hiervan ligt volgens verzoekster in het feit dat zij en haar dochter van Noorwegen naar België zijn gereisd in bezit van treintickets gesteld op valse namen, respectievelijk D.S. En D. L..

Zij verklaart dat zij haar dochter pas drie a vier dagen na de verkrachting ontmoette.

Omtrent het feit dat zij geen kopieën van haar klachten heeft voorgelegd, voert zij aan dat zij dacht dat de Belgische asielautoriteiten navraag zouden doen bij de autoriteiten van haar land van herkomst om na ta gaan of zij wel degelijk klacht heeft neergelegd.

Zij merkt op dat zij en haar dochter verschillende bewijzen hebben meegebracht, waaronder medische attesten uit Noorwegen betreffende haar dochter. Het feit dat ze op een valse naam werden gesteld, doet volgens haar geen afbreuk aan de waarde ervan, noch aan de ziekte erin vermeld.

Betreffende de vastgestelde vaagheid over haar belagers voert verzoekster aan dat haar problemen te maken hadden met hooggeplaatste personen in Azerbeidzjan, met name G.P. heeft familiale banden met de Minister van Binnenlandse zaken, alsook met de districtsprocureur van Baku.

Verzoekster verwijst vervolgens naar het feit dat haar vader verbaasd was dat zij het land verliet; hij begreep niet dat zij met haar functie, piano ging spelen in Noorwegen.

Zij laat gelden dat het leven voor hen in Azerbeidzjan geen optie meer is; zowel zijzelf als haar dochter zouden al hebben gepoogd zelfmoord te plegen.

Verzoekster herhaalt dat zij in Noorwegen haar echte identiteit niet heeft prijs gegeven en stelt dat zij haar ware relaas niet heeft verteld uit vrees voor haar familie. Ook haalt zij aan dat zij angst had dat de

Noorse asielinstanties contact zouden opnemen met Azerbeidzjan, waardoor bekend zou worden dat zij in Noorwegen verbleef. Zij stelt dat zij wel vertrouwen heeft in de Belgische asielinstanties.

Verzoekster vraagt de Raad "het huidige beroep tot vernietiging van de beslissing van het CGVS ontvankelijk en gegrond te verklaren en verzoekster in hoofdorde te erkennen als vluchteling" (zie het verzoekschrift, p. 4).

In ondergeschikte orde vraagt zij om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus; in meest ondergeschikte orde vraagt zij "het dossier te willen verzenden naar het CGVS" (zie het verzoekschrift, p. 5).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten omwille van problemen met personen die een hoge functie bekleedden.

Haar dochter was door een van haar collega's verkracht en verzoekster wilde dit aanklagen.

De dader bleek echter banden te hebben met hele belangrijke functionarissen, waardoor het onrecht dat haar dochter werd aangedaan in de doofpot werd gestopt. Omdat verzoekster bleef volharden, werd zij bedreigd.

De Raad stelt vast dat verzoekster er echter niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt dat verzoekster opmerkelijke verklaringen aflegde met betrekking tot haar asielprocedure in Noorwegen.

Verzoekster verklaarde op 7 februari 2013 op het Commissariaat-generaal dat zij, als gevolg van de ernstige problemen die zij had in Azerbeidzjan, in 2002 naar Noorwegen is gevlucht, alwaar zij asiel aanvroeg.

Zij verklaarde dat zij zodanig bang was om te worden opgespoord door de autoriteiten van haar land, dat zij een valse identiteit heeft gebruikt en een verzonnen verhaal heeft verteld aan de Noorse asielinstanties (zie het verhoorverslag, p.4).

De Raad onderstreept echter dat van een asielzoeker die een beroep doet op internationale bescherming redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar asielaanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Door de erkenning dat zij bedrieglijke verklaringen aflegde over haar identiteit en haar vluchtmotieven, wordt haar algehele oprechtheid ondermijnd.

Hierbij komt dat haar uitleg om dergelijke leugenachtige verklaringen af te leggen in Noorwegen bezwaarlijk te rijmen valt met haar gedrag in België.

Zo verklaarde verzoekster dat zij in Noorwegen enkel contact had met haar familieleden in haar land van herkomst, maar dat zij hen niet vertelde waar zij was, uit vrees dat haar belagers haar dan zouden gaan opsporen. Verzoekster liet enkel weten dat zij nog leefde en dat zij in goede gezondheid was (zie het verhoorverslag, p. 6). Zij verklaarde dat in het begin dat zij in Noorwegen was, zij nog contact had met E. M., een ex-collega, maar dat toen zij werd lastig gevallen omwille van haar problemen, zij alle contact met E. M. verbroken heeft (zie het verhoorverslag, p.7).

Op het commissariaat-generaal verklaarde zij dat zij vanuit België wel regelmatig contact heeft met haar familie en hen zelfs vertelde over België en over Tongeren, de stad waar zij verblijft (zie het verhoorverslag, p. 8).

Dit gedrag valt niet te rijmen met haar voorgehouden vrees voor vervolging door personen van de geheime dienst van Azerbeidzjan.

Dat zij het in Noorwegen nodig vond om een valse identiteit aan te nemen omdat zij zodanig werd vervolgd, maar vanuit België gewoon haar verblijfplaats via de telefoon bekend maakt, valt niet met elkaar te verzoenen en keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift ook aan dat de vertaling tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal niet correct gebeurde.

Volgens de beslissing heeft verzoekster in Noorwegen na eerst een valse naam te hebben opgegeven, ook haar echte naam vermeld.

Verzoekster stelt echter dat zij in Noorwegen nooit haar echte naam heeft vermeld. Als bewijs hiervan wijst zij op de treintickets van haar en haar dochter, die op een valse naam zijn gesteld, respectievelijk D.S. En D. L..

Zij laat gelden dat zij haar dochter pas drie a vier dagen na de verkrachting ontmoette.

De Raad stelt vast dat wanneer aan verzoekster op 7 februari 2013 op het Commissariaat-generaal gevraagd werd wanneer zij dan besliste om haar echte identiteit op te geven in Noorwegen, zij het volgende verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 5):

"Toen ik voor het 2^e interview werd opgeroepen. Ze roepen iemand voor de 2^e keer op als ze van plan zijn om een positieve beslissing te nemen. Het was in 2006 op 7/02. Vandaag is het ook 7/02, raar maar waar. Mijn advocaat heeft mij aangeraden om de waarheid niet te vertellen, om niet te vertellen over mijn echte naam, anders zouden we meteen geweigerd worden. Ik had er spijt van, maar ik wilde de waarheid vertellen, ik had dat nodig."

De Raad wijst er tevens op dat verzoekster bij het einde van het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij alle vragen begrepen had en dat zij ook de tolk goed begrepen had. Het verhoorverslag geeft bovendien precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden dat bepaalde tolk- of taalproblemen zich zouden hebben voorgedaan.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat -zelfs indien verzoekster haar echte identiteit niet zou hebben onthuld in Noorwegen- dit geen afbreuk doet aan de gedane vaststellingen.

Net het feit dat zij valse identiteitsgegevens gebruikte en een vals asielrelaas verzon, doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekster.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster ook vage verklaringen aflegt met betrekking tot haar belagers in haar land van herkomst.

Wanneer haar werd gevraagd door wie zij precies wordt vervolgd, kon zij hier namelijk geen concreet antwoord op geven.

Verzoekster verklaarde dat ze allemaal in haar zijn geïnteresseerd en vertelde over de zoon van een minister die is getrouwd met de dochter van de procureur en over de nicht van de minister van Defensie die met P. zou zijn getrouwd (zie het verhoorverslag, p.12). Wanneer haar hierna nogmaals werd gevraagd om concreet aan te geven met wie zij problemen heeft, bleken deze personen niets met haar problemen te maken te hebben en vernoemde verzoekster de naam van M. U., die volgens haar de broer van de Minister van Justitie is, maar verder had zij het opnieuw over "de hele kring", "de hele clan die aan de kant van P. ging staan" (zie het verhoorverslag, p.12).

Dat zij de identiteit van haar belagers niet concreet kon opgeven, terwijl het allemaal om hoge functionarissen met publieke functies zou gaan en zijzelf jarenlang in die kringen verklaart te hebben vertoefd, is niet aannemelijk en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door haar verklaarde problemen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat haar problemen te maken hadden met hooggeplaatste personen in Azerbeidzjan; dat G. P. familiale banden heeft met de Minister van Binnenlandse zaken, alsook met de districtsprocureur van Baku en dat G. P. een hoge functie zou hebben gekregen, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van steeds dezelfde gezegden is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin zij in gebreke blijft.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster verklaarde meerdere klachten te hebben ingediend, bij onder andere het stedelijk parket, het militair parket, het openbaar ministerie, en bij het departement waar zijzelf tewerkgesteld was, maar dat zij hier geen enkel objectief bewijs van voorlegt.

Zij voert aan dat exemplaren van haar klachten allemaal bij voormelde instanties liggen in Baku (zie het verhoorverslag, p.13).

Aangezien zij echter verklaarde jarenlang zelf voor onder andere het militaire hooggerechtshof en voor het Ministerie van Defensie te hebben gewerkt, kan in alle redelijkheid van haar worden verwacht dat zij een kopie zou hebben gevraagd van de door haar ingediende klachten bij dergelijke instanties. Dat zij geen enkel stuk voorlegt, tast ook haar geloofwaardigheid aan.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat zij van mening was dat de Belgische asielautoriteiten navraag zouden doen bij de autoriteiten van haar land van herkomst om na te gaan of zij wel degelijk klacht heeft neergelegd.

Zij merkt tevens op dat zij en haar dochter verschillende bewijzen hebben meegebracht, waaronder de medische attesten uit Noorwegen betreffende haar dochter. Het feit dat hierin een valse naam werd vermeld, doet volgens haar geen afbreuk aan de waarde ervan, noch aan de ziekte erin vermeld.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in principe op de asielzoekster rust.

In zoverre verzoekster van mening is dat de commissaris-generaal bepaalde onderzoeksdaten had moeten stellen, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Van verzoekster kan echter worden verwacht dat zij inspanningen levert om enig bewijs van haar verschillende klachten voor te leggen. Indien zij geen bewijsstukken bijbrengt, dient zij hiervoor een redelijke verklaring te verschaffen, quod non.

De Raad is van oordeel dat de voorgelegde medische attesten uit Noorwegen, het gebrek aan bewijzen aangaande de klachten die zij indiende, niet remediëren.

Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs over de omstandigheden waarin verzoeksters dochter bepaalde letsels opliep. De arts doet enkel vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt.

Deze attesten leveren bij gebrek aan enig verband dan ook geen enkel bewijs van de door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen.

Verder wordt een tegenstrijdigheid vastgesteld in de verklaringen van verzoekster en deze van haar dochter aangaande de verkrachting van deze laatste.

Verzoekster verklaarde dat zij haar dochter de dag na de verkrachting al heeft teruggezien, maar dat deze niet thuisbleef omdat verzoekster haar niet wou zien. Haar dochter ging volgens verzoeksters

verklaringen naar een vriendin van verzoekster, waar zij twee à drie dagen verbleef (zie het verhoorverslag, p.15-16).

Haar dochter daarentegen, verklaarde dat zij elkaar pas drie à vier dagen na de verkrachting hebben teruggezien. Zij verklaart namelijk dat P. haar na de verkrachting anderhalve dag heeft vastgehouden en dat zij dan eerst naar verzoeksters vriendin is gegaan en dat verzoekster dan naar daar is gekomen (zie het verhoorverslag dochter, p. 3).

Wanneer haar dochter met deze opvallende tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde zij dat zij niet wist waarom verzoekster andere verklaringen hierover aflegde. Zij zei dat verzoekster heel veel stress heeft meegemaakt en dat de gebeurtenissen ook al lang geleden zijn (zie verhoorverslag dochter, p. 4).

Deze uitleg wordt niet aanvaard. Vastgesteld wordt dat verzoekster geen medisch attest bijbrengt waaruit ernstige geheugenproblemen zouden blijken. De loutere bewering van de dochter dat haar moeder veel stress heeft en daardoor tegenstrijdige verklaringen aflegt, wordt niet aangenomen. De tegenstrijdigheid blijft overeind.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar verzoekster een schending van artikel 3 EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat dit verdragsartikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE